

MODLITBA KAMZÍKA

Pane,
dovol, abych žil podle své fantazie.
Potřebuji trochu divoké svobody,
trochu závratí v srdci
a cizí chuť neznámých bylin.
Pro koho by byly tvé hory?
a tento vítr od sněhů a bystrin?
Úvce nic nechápou.
Škubají travu, škubají,
všechny a pořád stejně,
a pak dodakonečna přežvykují.
Rechutný zvyk ...
Já, já chci skákat
uprostřed tvých tvorů přes propasti
a a tlamou pinou bezejmenných bylin
se zachvívat dobrodružnou radostí
na vrcholku světa.

Amen.

MODLITBA KOHOUTA

Nezapomeň, Pane,
já dávám slunci vycházet!
Jsem tvým služebníkem ...
Avšak důstojnost mého úkolu
mě trochu nutí k přepychu a nádheře.
Urozenost zavazuje ...
Avšak přesto přes všechno
jsem tvým služebníkem ...
Nezapomeň, Pane,
že já dávám slunci vycházet!

Amen.

K A L E N D Á R I U M

1. slavnost Všech svatých
2. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
4. sv. Karla Boromejského, biskupa
9. svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. sv. Martina Tourského, biskupa
12. sv. Jossafata, biskupa a mučedníka
16. 33. neděle v mezidobí
17. sv. Alžběty Uherské, řeholnice
21. Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. sv. Cecílie, panny a mučednice
23. slavnost Ježíše Krista Krále
30. 1. neděle adventní

POVÍDKA NA LISTOPAD

Ve "lví" jámě

Psal se rok 452. Jako každé jaro, i toho roku se italská příroda probouzela k novému životu. Potoky a řeky přinášely z Alp na severu proudy vody z tajícího sněhu. Rolníci v úrodné Pádské nížině mohli jako obvykle začít s polními pracemi.

Letos však zůstala většina polí neobdělána. Co se dělo? Ze severu přitékal do země ještě jiný proud. Přes Alpy přišly bojovné šiky Hunů a vpadly do severní Itálie. Vše, co se jim postavilo do cesty, padlo bez smilování za obět jejich oštěpům a mečům. Za rychlými jezdci pak táhly řady vozů s kořistí a průvody zajatců, které čekalo doživotní otroctví. Ne- ní divu, že volání "Hunové jdou!" šířilo po zemi vlnu zděšení.

Lidé se chvěli už jen při zvuku jména hunského krále Attily. Kdo mohl zastavit tohoto muže s železnou vůlí? Kdo před ním zachrání Věčné město Řím? Dokonce i bojeschopní muži uprchli před drancujícími a vraždícími tlupami Hunů do hor. Kdo by taky dával svůj život v sázku v beznadějném boji? Milán, Verona i další velká města už Attilovi padla v plen. Vydrancovaná a opuštěná mlčky svědčila o lidském utrpení.

Medaleko města Mantovy rozbil Attila svůj tábor. Teď právě ve společnosti několika vojevůdců netrpělivě čekal na návrat zvědě, které vyslal do Říma. Měli za úkol nepozorovaně proniknout do města, zjistit sílu opevnění a především počet vojáků, kteří měli město bránit. Attila netrpělivě přecházel ve svém velitelském stanu sem a tam. Jeho vojevůdci se na sebe mlčky dívali. Věděli, že když má král takovouhle náladu, nesmí se nikdo opovážit jej oslovit.

Konečně do stanu vešli dva zvědové. Uctivě se uklonili svému vládci.

"Mluvte!" přikázal jim úsečně Attila.

"Můj králi," začal jedea, "přinášíme dobré zprávy. Nepozorovaně jsme pronikli až do Říma. Cestou jsme potkávali mnoho lidí, kteří ve spěchu opouštějí svá města a vesnice a prchají před námi na jih. Ale nám neuniknou."

"Neodbočuj!" přerušil ho král. "Jak to vypadá v Římě?"

"Ve městě samotném panuje velké vzrušení. Císař Valencinián, jak jsme se dověděli, se se svým vojskem stáhl za močály a pevné hradby města Raveny. Zbabělec! V Římě nezůstal skoro žádný voják. Město se všemi svými poklady nám jako zralé jablko spadne do klína."

"Dobře," řekl Attila, zjevně spokojený s tím, co slyšel. "Ještě něco?"

"Ano," ozval se druhý zvěd. "Vlastně to ani nestojí za řeč, ale chceme, abys to věděl. Cestou zpátky, asi tři hodiny jízdy před naším táborem, jsme předhonili skupinku jezdců. Od jednoho podkoního jsme se dověděli, že je to římský biskup, papež Lev. Vypravil se do Mantovy, aby s tebou, můj králi, vyjednával. Za chvíli dorazí sem."

Při posledních slovech zvěda se Attilova tvář zachmurila. "Vyjednávat? Se mnou? Rozšlápnu ho jako všecky, kdo se mi kdy stavěli do cesty."

Pak se obrátil k vojevůdcům a přikázal jim: "Zítří ráno za svítání vyrazíme. Nejpozději do tří dnů jsme v Římě."

Když všichni došli, Attila se zamyslel. "Lev," říkal zvěd - Lev, lev. Než podnikl toto válečné tažení, varoval ho šaman, kmenový kouzelník, že se mu do cesty postaví lev, a jestli ho nepřemůže, brány Říma se před ním zavrou.

"Ale," zaplašil Attila tyto myšlenky, "i kouzelník se může mýlit. Ať si někdo zkusí bránit mi v tažení do Říma! Ať je to kdo chce, pozná, kdo je to Attila!"

Brzy však měl Attila poznat jeho. Netrvalo dlouho a hlásili mu, že jezdci jsou v táboře a římský biskup že si přeje mluvit s vládcem Hunů.

"Ať vejde!"

Král Hunů, který téměř všechny ve svém okolí převyšoval o hlavu, se napřímil a sebevědomě hleděl směrem ke vchodu do stanu.

Vstoupil papež Lev. Sotva na něm bylo znát únavu z cesty. Věděl, že na příštích okamžicích závisí život mnoha tisíc lidí. Věděl však také, že

jeho cestu provází bezpočet modliteb. Předstoupil před Attilu na vzdálenost asi pěti kroků a zůstal stát. To bylo pro krále první překvapení. Na to nebyl zvyklý. Vyslanci podrobených národů před ním poklekali nebo mu dokonce padali k nohám na důkaz své poddanosti. Ale Lev?

Už už chtěl popuzený Attila svého hosta přinutit, aby mu projevil úctu, když papež promluvil:

"Zdravím tě, Attilo, králi Hunů, jménem svého Pána. Pokoj s tebou!"

Udiveně hleděl král na papeže. Co je tohle za pozdrav? Co má znamenat? Tady nestojí někdo, kdo by prosil o milost, ale někdo, na kom je znát, že za sebou cítí velkou moc. Odhodlaným vystupováním tohoto muže Attila znejistěl. Jak to řekl? Pokoj s tebou? Kdy vůbec Attila naposledy slyšel slovo "pokoj"? Velká část západního světa byla podrobena jeho vládě. Žil z války. Jeho řemeslem byl boj. Pokoj?! Směšné! Attilovi se vrátila jistota.

"Co chceš?"

"Netáhni do Říma! Nevydávej tohle svaté město apoštolských knízaš Petra a Pavla napospas řádění svých bojovníků!"

To znělo jako rozkaz. On, Attila, byl zvyklý rozkazovat, a ne poslouchat. Proto přísně odpověděl:

"Troufáš si příliš. Kdo vůbec jsi, abys mi mohl rozkazovat? Kdo je ten tvůj Pán, který tě sem poslal? Lehkovážně dává v sázku tvůj život!"

Ani tato slova papeže nezviklala. V této situaci nesmí znejistět. Proto odpověděl:

"Neposlal mě nikdo menší než všemohoucí Bůh, vládce nebe a země. Město Řím je pod jeho zvláštní ochranou. Vztáhneš-li na ně ruku, bude s tebou zle. Obrat se, Attilo, ještě je čas!"

"Chceš mi vyhrožovat?" zeptal se Attila. "Nevíš, že stačí můj jediný pohyb rukou a tvoje hlava i hlavy tvých průvodců budou zdobit tyče mého stanu? - Kdo je ten tvůj Bůh, aby mi mohl poroučet? Věřím v mnoho bohů, a ti mi také popřáli úspěch při mých taženích. Ale kdo je tvůj Bůh?"

"Je jen jeden Bůh," řekl Lev klidně. Vážně hleděl Attilovi do očí. "Můj Bůh je i tvým Bohem. Je to Pán všech lidí. Jemu se každý musí zodpovídat ze svých činů. - A já ti říkám, Attilo, nepotrvá dlouho, a budeš před ním stát i ty. I ty před ním budeš skládat účty."

"Neznám ho," řekl Attila.

"Ale on zná tebe, Attilo, králi Hunů!"

Attila sklopil zrak. Poslední slova papeže Lva jej zmátla. Jak na ně má odpovědět? Najednou mu všechny jeho meče, všechna jeho moc připadaly nicotné. Co když má tenhle cizinec pravdu?

Dlouho hleděl král zamyšleně před sebe, zatímco římský biskup se za něj tiše modlil.

Pak se náhle Attila narovnal, odhodlaně se na Lva podíval a řekl:

"Nechci si zneprátnit žádného Boha, at je jaký chce. Vrať se domů. Do Říma nepůjdu."

+ + + + +

Zpráva "Attila se obrátil! Lev zachránil Řím!" byla rychlejší než papežův kůň. Návrat do Říma se rovnal triumfálnímu vjezdu.

O rok později Attila zemřel. Radost Římanů ze záchrany však netrvala dlouho. Roku 455 se Věčné město stalo cílem Vandalů, kteří předtím ovládli celou severní Afriku. Opět jim papež Lev jel vstříc. Tentokrát nemohl zabránit drancování, vymohl si však u krále Vandalů příslib, že město nebude zapáleno a obyvatelé zůstanou naživu.

V té době byl římský císař příliš slabý na to, aby dokázal odvrátit toto nebezpečí. Tak byl papež nucen i k politickým zásahům, především když šlo o to, chránit životy a svobodu lidí.

Odvaha a silná osobnost papeže Lva se projevila i v dalších oblastech. Církev tehdy byla vystavena nebezpečí nejen zvenku, nýbrž i zevnitř. Čistota víry a jednota církve byly ohrožovány různými mylnými naukami. Papež se musel bránit především sektě manichejců, kteří pohrdali tělem, a učením Eutycha, který hlásal, že Ježíš Kristus ~~je~~ byl pravý Bůh, ale nikoli pravý člověk. V mnoha spisech se papež vyrovnával s těmito názory a obhajo-

val učení církve.

Na koncilu v Chalcedonu r. 451 byl předčítán jeho list o víře. Jakmile ho koncilní otcové vyslechli, nadšeně prohlásili: "To je víra otců, to je víra apoštolů. Petr promluvil skrze Lve. Tak všichni věříme!"

Tak papež Lev zachránil nejen město Řím, před Attilou, ale i pravou víru svým rozhodným vystupováním pro Ježíše Krista a jeho církev.

Zemřel 10. listopadu 461 /tedy před 1525 lety/, po 21 letech řízení církve. Právem se mu později začalo říkat Veliký. Papež Benedikt XV. /byl papežem v letech 1914-1922/ jej přiřadil k učitelům církve.

Jeho svátek slavíme 10. listopadu.

Svatý Lve Veliký, přimlouvej se za nás, abychom se uměli správně rozhodnout, jak je třeba ve které situaci jednat a abychom nehleděli na vlastní zisk, když jde o věc druhých.

Jak číst PÍSMO SVATÉ /3. část/

Minule jsme mluvili o tom, že je pro začátek lepší vybírat texty, které popisují nějakou událost, spíše než úvahové pasáže. Dnes se blíže podíváme na to, čeho bychom si při četbě měli zvlášt věnovat.

Především budeme vybrány úryvek číst pomalu a pečlivě, třeba i víc-krát. Zkusíme si představit, jak událost probíhala. Zvlášt když nás čte několik společně, můžeme si celý příběh převyprávět vlastními slovy /nebo si rozdělit úlohy a děj si "zahrát", nejlépe pod vedením někoho staršího/. Běžíme na to, co kdo řekl a udělal a snažíme se přijít na to, proč jednal zrovna takhle. Je dobré, jestliže sami "vstupíme" do děje, ztotožníme se s některou postavou, "poznáme" se v ní. Snáze pak celému příběhu porozumíme.

Když hledáme "svou" postavu, dívejme se na sebe i na ni strážlivě. Nejde teď o to, jací bychom chtěli být, ale o to, jací jme. I sv. Augustin se modlil: "Pane, ať poznám sebe." Bůh nás zná. Zkusme se do Božího slova podívat jako do zrcadla, nebojme se pořádně otevřít oči. Budeme-li o to usilovat, uvidíme se takoví, jací jsme. A uvidíme se ve světle Boží lásky. Poznáme, že Bůh nás miluje tak, jak jsme. A poznáme také, co od nás čeká.

/Pokračování/

Každému z nás se může stát, že se ocitne v situaci, kdy bude záležet na něm, na jeho odhodlanosti a rozhodnosti, jestli se někomu stane bezpráví nebo křivda, jestli někdo bude nespravedlivě potrestán. V takovém případě si můžeme vzpomenout na svatého papeže Lve, který dal v sázku vlastní život, aby zachránil lidi před nebezpečím. Nám asi nepůjde o život, ale riskovat výsměch, ponížení nebo nepochopení, to také vyžaduje jistou dávku odvahy. Když však jde o kamaráda, nebo třeba i o někoho, kdo žádné kamarády nemá a sám je slabý a neumí se bránit, tehdy bychom se neměli rozmyšlet. A můžeme věřit, že nám sv. Lev Veliký bude stát po boku a vyprošovat sílu.

Ještě jedno upozornění. V říjnové povídce /na str. 4 dole/ se objevil tvar "ve fíkovníkách". Současná jazyková norma však u tohoto slova připouští jen tvar "fíkovnicích". Omlouvám se a přeji vám, aby se váš podobné chyby ve škole vyhýbaly.

Bliží se doba adventní, která je vhodnou příležitostí k tomu, abychom na sobě zase trochu víc pracovali. Rybka vám letos přináší návod

J A K S E D Ě L Á R A D O S T .

Především chceme dělat radost Bohu. Když se nám to bude dařit, budeme z toho mít radost i my. Taková radost se hned tak neskryje. Naše radost na nás určitě bude znát, lidem s námi bude hezky. A tak vlastně uděláme radost všem. Všichni budeme připraveni přijmout vánoční radost od Boha.

Jak na to?

Na čtvrtku papíru si na výšku nakreslete obdélník 6 x 25 cm a rozdělte ho na čtverečky po 1 cm. Vznikne vám tak 25 řádků, které označíte čísly, první řádek bude mít číslo 30 /protože advent letos začíná 30. listopadu/, další pak od 1 do 24 a 6 sloupců. Nad sloupce napište písmena R, A, D, O, S, T. Každé písmeno něco znamená, a když se vám to podaří splnit, napíšete ho do příslušného okénka. Splníte-li za den všech šest bodů, bude to - R A D O S T. Jestliže se vám něco nepovede, R A D O S T nebude úplná. A teď, co jednotlivá písmena znamenají:

R - RÁNO - ranní modlitba

A - ANDEĽ PANE - pomodlíme se buď ráno v 6 hodin nebo v poledne ve 12 nebo večer v 6

D - DOPOLEDNE

O - ODPOLEDNE

- budeme poctivě plnit své povinnosti ve škole i doma: ve škole budeme dávat pozor a pomáhat spolužákům, doma svědomitě uděláme všechny úkoly, pomůžeme s domácími pracemi, veněděli půjdeme na mši svatou a třeba někomu napíšeme dopis nebo ho potěšíme návštěvou ... je mnoho možností, jak dobře využít čas

S - SVĚDOMÍ

T - TICHŮ

- při večerní modlitbě nezapomeneme na zpytování svědomí
• najdeme si 10 minut čas na to, abychom se ztišili; tento čas můžeme využít např. k četbě nějaké náboženské knihy

Tak ať se vám daří - d ě l a t r a d o s t v š e m i